

ИМА

БОГА

Зар приче о Богу нису застарела и неозбиљна сујевејра старог и заборављеног времена? Давно превазиђене реликвије света ког је време прогутало? Зар је битно да се о Богу говори ако смо своју религиозност намирили једним обиласком Цркве годишње и ручавањем за славском трпезом у част ко зна ког Свеца, ко зна којим поводом?

Питања којих ћемо се дотаћи не могу бити у целости обрађена у краткој брошури попут ове, али можемо започети разговор.

КАКО СЕ СПОЗНАЈЕ БОГ?

Без икаквог филозофирања зашао бих у срж цитирајући Светог Силуана Атонског (1866-1938)

Можемо учити колико год желимо, али Господа нећемо спознати, ако не живимо према Његовим заповестима, јер се Господ не спознаје учењем, већ Духом Светим.

Гордост не дозвољава души да крене путем вере. Ево мог савета невернику: нека каже, „Господе, ако постојиш, онда ме просветли, и служићу ти свим срцем и душом. И за ову понизну мисао и спремност да служи Богу, Господ ће га одмах просветлити... И тада ће душа ваша осетити Господа; она ће осетити да јој је Господ опростио и да је воли, и то ћете знати из искуства, и благодат Светога Духа биће сведок у вашој души, вашег спасења, и ви ћете хтети да вапите целом свету: „Господ нас толико воли!“

Ово прати мисао Оца Серафима Роуза (1934-1982) да се Бог открива човековом срцу

...ако се истина открива човеку, то се не догађа ничим споља видљивим: у сред потребе и страдања, изненадно се отвара прозор у други свет. Што је већа потреба и оштрије страдање, што очајније душа чека Бога, тим брже ће Он дати познање о Себи, прићи нам у помоћ и избавити...

Као да се једнима истина открива, а другима - не: зашто тако? Шта, зар ми имамо специјални орган за примање откровења од Бога? Сигурно да имамо; само га ми обично заглушимо и угушимо. Тај орган је – срце које воли.

Како пише Протојереј Лазар Милин (1914-2001)

...погрешно би било мислити и тврдити да је циљ и задатак апологетике да пошто-пото, ма и насилним логичким путем, створи у човековој души веру. То апологетика не може да учини. Тако шта не може да учини ни догматика, ни Библија, ни благодат Божја, чак ни гледање самог Спаситеља и Његових чудеса. Вера се никад не рађа по некој психичкој нужности, ни из саме апологетике, ни из саме Божје благодати, него из добровољне сарадње човекове воље са Божјом благодаћу. Апологетика, дакле, није мајка вере, него само припремни пут за веру, само интелектуална активност која човека може довести тек на праг вере.

Дакле ако желимо спознати Господа најбољи начин јесте молитва.

Директно, скрушено обраћање Богу уз искрени захтев за откривење или знак који би наше срце омекшао. Молитва за дар вере.

Неки ће рећи “Али како да се молим, када не верујем да ту молитву ико чује? Није ли то неразумно?”

За њих неизглед постоји препрека разума која их спречава да направе корак ка вери. Што значи да би,уколико се вера може приказати као разумна, препрека разума која их дели од молитве била отклоњена. Имајући то на уму, размислимо о два, наизглед могућа, света.

Први свет, створен је са намером, од стране свесног бића. Како иза свега стоји вечна мудрост Творца, свет је уређен и разумљив, закон и ред прожимају природу и све што постоји има неко објашњење за своје постојање. Творац створивши свет у њега је удахнуо живот, а као круну творевине створио је човека у свом лику, подарио му је словесност. Сврха човековог живота постоји, сврха и коначан циљ јесте обожење и заједништво са Богом у љубави. Коначни и праведни Суд чека сваког човека, стога знамо да ће правда бити донета и да сваки поступак има вечне последице.

Други свет није створен, иза света нема намере ни свесности, стога је случајан. У овом свету закони и ред који видимо можда има а можда и нема објашњење за своје постојање. Живот је у овом свету настао из беживотне материје, из разних хемијских реакција, након чега се из врсте у врсту, обликовао по притиску околине, док није настао човек. Створ и звер попут човека, чији развитак и „напредак“ покреће тежња ка опстанку сасвим случајно у нашем мајушном забаченом кутку широког универзума, пронашла је метафизичке, универзалне истине које прожимају стварност. Сигурност у ове „истине“ заснована је на интуицијама једног примата, цела филозофија, све теорије и комплексни обимни системи који се вековима развијају, висе о мозгу једне врсте развијеног мајмуна. Човек у овом свету само је једна од многих животиња, чије су психологија и разум одлике обликоване борбом за опстанак. Овај свет не мора бити разумљив ни једној врсти животиње, ни због чега јој то не дугује. Ни једна врста животиња није у специјалној привилегованој позицији ни по питању спознаје света, ни по објективној вредности, јер нам ништа не говори да је смрт и мука једне, већа трагедија од смрти и муке друге животиње. Моралне истине ако уопште постоје нису од великог значаја, јер сви на крају бивају утопљени у мрак смрти без суда, без правде. Случајно настале животиње

4
никоме не дугују ништа, безличан универзум не диригује како треба нити како не треба живети.

Који од ова два света чини разумнију човекову сврху, достојанство, морални значај и дужност? У ком свету је спознаја метафизичких истина вероватнија? Који је живот вредан живети?

Жалост због смрти наших најмилијих била би неутешна и безгранична да нам Господ није подарио вечни живот. Наш живот био би бесмислен када би се завршио смрћу. Какве би онда користи било од врлина или добрих дела? У праву би били они који кажу: "Хајде да једемо и пијемо, јер ћемо сутра умрети!" Али човек је створен за бесмртност...

Свети Јован Максимовић Шангајски и Санфранцискански

Претпоставимо да иза универзума не стоји интелигенција, не постоји креативни ум. У том случају, нико није дизајнирао мој мозак у сврху размишљања. Само када се атоми унутар моје лобање из физичких или хемијских разлога поравнају на одређени начин, то ми даје, као нуспродукт, осећај који називам мишљу. Али ако је то случај, како могу да верујем истинитости својих мисли? То је као да преврнете врч млека и надате се да ћете на начин на који се просипа добити мапу Лондона. Али ако не могу да верујем сопственом размишљању, онда, наравно, не могу да верујем аргументима који воде до атеизма и стога немам разлога да будем атеиста или било шта друго. Док не верујем у Бога, нећу моћи да верујем у мисао: тако да никада нећу моћи да користим мисао да не верујем у Бога."

К.С. Луис

Ако бесмртности нема, сматра либерал, још увек се може водити цивилизован живот. "Ако нема бесмртности," далеко је дубља логика Ивана Карамазова у роману Достојевског, "све је законито".

Хуманистички стоицизам је могућ за неке појединце неко време, све док, то јест потпуне импликације порицања бесмртности не допру до нас. Либерал живи у рају за наивне, који се мора срушити пред истином ствари. Ако је смрт како верују и либерали и нихилисти, изумирање појединца, онда је овај свет и све у њему, љубав, доброта, светост, све као ништа, ништа што човек може да уради је од било каквог крајњег значаја и потпуна страхота живота је скривена од човека само снагом његове воље да сам себе обмане; "И све је законито," никаква загробна нада или страх не спутавају људе од монструозних експеримената и самоубилачких снова.

Отац Серафим Роуз

Још бих представио пар силогизама то јест аргумената са корацима и закључком. Зарад питкости и сажетости ове брошуре није могуће детаљно одбранити сваки аргумент, томе као и другим сродним темама се можемо посветити на следећим платформама:

www.promisao.com

www.youtube.com/@hrastko

Пример једног облика Моралног Аргумента

Премиса 1: Ако постоји зло онда свет није онакав какав треба да буде

Премиса 2: Свет треба да буде некакав само ако иза њега постоји намера, план или сврха

Премиса 3: Иза света постоји намера, план или сврха само ако постоји Бог

Закључак: Ако постоји зло онда Бог постоји

Пример једног облика Космолошког Аргумента

Премиса 1: Космос је скуп свих ствари које не морају да постоје

Премиса 2: Неопходно, ако постоји узрок космоса, онда то нешто мора да постоји

Премиса 3: Могуће је да космос има узрок

Закључак: Постоји нешто довољно моћно да буде узрок космосу

Ово су само кратки примери, постоји мноштво аргумената из разних сфера, као и мноштво подврста у већ именованим врстама моралних и космолошких аргумената. Али о њима и већ наведеним, у више детаља неког наредног пута.

Да је на корист. Свако добро од Господа.

